

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

לפני כבוד השופטת אפרת בוסני

התובע:

אריאל שרעבי

ע"י בא כוחו עו"ד גיא אופיר

נגד

הנתבעת:

רותם בן נאים

ע"י בא כוח עו"ד עידן אדרי (מינוי עפ"י חוק הסיוע המשפטי)

פסק דין

1. תביעה בגין פרסום לשון הרע במזיד, פגיעה בפרטיות והטרדה מינית בהתייחס לארבעה (4) פרסומים שנטען שפורסמו על ידי הנתבעת בנוגע לתובע. בגדרה של התביעה נתבע כפל פיצוי ללא הוכחת נזק בסך 100,000 ₪ לכל פרסום בהתאם לסעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965, פיצוי סטטוטורי בגין פרסום במזיד ללא הוכחת נזק לכל פרסום בסך 120,000 ₪ בהתאם לסעיף 29א(ב)(2) ולסעיף 29א(ד) לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, פיצוי ללא הוכחת נזק בסך 120,000 ₪ בהתאם לסעיף 6(ב) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998, ופיצוי בסך 150,000 ₪ בגין עגמת נפש. סכום התביעה, לצרכי אגרה, הועמד על סך 300,000 ₪.

2. על פי הנטען בכתב התביעה הנתבעת יצאה למתקפת "שיימינג" חסרת תקדים כנגד התובע, שוטר במשטרת ישראל, עת שפרסמה ברשת החברתית "פייסבוק" האשמות שווא אודות "אונס" לכאורה שביצע בה התובע ואליםמות פיזית מצד התובע, דבר שלא היה ולא נברא, וזאת כנקמה על מעצרה.

3. אין מחלוקת לגבי עצם הפרסומים וכי אלה פורסמו על ידי הנתבעת. המחלוקת עניינה בשאלה האם מדובר בפרסום לשון הרע, והאם עומדות לנתבעת הגנות החוק.

הפרסומים ותמצית טענת הצדדים

4. הרקע לפרסומים הוא מעצרה של הנתבעת על ידי התובע ביום 27.6.2019, איזוק הנתבעת תוך שימוש בכוח והבאתה לתחנת המשטרה (להלן: "האירוע").

5. ביום 29.6.17, יומיים לאחר אירוע מעצרה, פרסמה הנתבעת ברשת החברתית פייסבוק במקומות שונים שלושה פרסומים המהווים לטענת התובע לשון הרע:

פרסום ראשון פורסם בעמוד הרשמי של המשטרה בפייס בוק, לו לטענת התובע מאות אלפי עוקבים, ובו נאמרו הדברים הבאים:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

"כבוד למשטרת פתח תקווה בייחוד למר אריאל שרעבי השם ישלם לך על הנזק הפיזי שהענקת לי חתיכת חרא מסריח. אריאל שרעבי הרחקת אותי מהילדים שלי למשך יומיים במעצר מבלי סיבה. ככה זה כשרים שיוון בחוק. כדי להתלונן על אותו שוטר-אריאל שרעבי צריכה לעבור טלטלות מחשבים. לא פלא שפשוט אנשים מוותרים. חייבעם לשנות את החוק המטופשת הזה. אפשרות להתלונן על שוטר בכל תחנת משטרה רגילה כי גם לאזרחים חפים מפשע ישנם זכויות לחיים הוגנים בתוך המדינה המטורפת הזו. בבקשה אם אתם רוצים לשנות את הדפוס הפגום הזה בבקשה בכל לשון של בקשה. אני כרגע מורחקת 3 ימים מהבית כתוצאה מההשתלשלות איבוד שליטה של אותו בחור אריאל שרעבי. תזכרו זה יכול וזה קורה כל הזמן. אנשים חפים מפשע נכנסים למעצר. למה בגלל איבוד שליטה של בחור בן 26. גבר גבר שמרים יד על אישה בלי שום הסבר. אם תרצו עוד פרטים מוזמנים להתכתב בוואט מאפשר ולהפיץ את המחדל ועוד מחדלים שאפשר למנוע 0549169369 רותם בן נאים. אנא בכל לשון של בקשה שיתוף של כל אחד מכם ימנע את האדון והכוחניות שהמשטרה משתמשת באזרחייה. תודה.

מרגיש/ה שבורה ב-משטרת פ"ת". (שגיאות הדפוס הן במקור -א.ב.).

בתחתית הפרסום צרפה הנתבעת תמונות של חברות בגופה.

פרסום שני פורסם בעמוד הפרטי של הנתבעת בפייס בוק ובו נכתבו הדברים הבאים :

"עברתי אונס אלים במכות אלים השוטר שרעבי אריאל. ממשטרת פתח תקווה. השוטר מר אריאל שרעבי שהכה אותי באכזריות בלי שום סיבה, אותי, רותם בן נאים. ועשה ממני צחוק למשך יומיים איך ??? כלאו אותי מאחורי סורג חבירי בלי יכולת להתגונן. חבריי למשך יומיים על שום מה ?? מר אריאל שרעבי. אתה תקבל את שלך עיין תחת עיין שם תחת שן. אתה תראה. השם יתן לך בדיוק מה שמגיע לך אתה תקבל את המכה שלך. כנראה שעל נשים יש לך המון כח זה בסדר, מר שרעבי אריאל. מעניין אותי לדעת מה היית עושה. לו היו מתנהגים לאשתך וביתך בת החודשיים יחס משפיל ואלים כמו שהענקת לי בלי כל סיבה. מקבלות ועוברות את מה שעברתי בזכותך למשך יומיים בלי אוויר, מנותקת בפתאומיות מכל עולמי, לקוחות שמנסות להשיג אותי בלי שיחת טלפון, (על פי החוק מחוייבים לתת שיחה אחת) בלי ילדי. חולת במחלת כרוהן. אנמית, מידה 26. דתייה. בלי אפשרות לומר מילה. הפיצו בבקשה בכל הכח בכל הערוצים! החברתיים. בבקשה תמנעו את המחדל הבא זה בידיים שלכם!. אני אומנס שבורה פיזית. אבל מי שמכיר אותי יודע. אני אדם מאוד מאמין. הבחור מר שרעבי אריאל שחושב שהוא גבר להרים יד כל אשה ולהפשיט אשה נשואה. מר שרעבי פרק כול ואני נפלתי קורבן לכוחניות שלו. מאמינה שיש פה בעיה עמוקה הרבה יותר. אריאל שרעבי חיפש על

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

מי להוציא דחפים. בבקשה אם אכפת לכם מהסביבה שלכם. אנחנו רוצים לשפר את היחס כלפינו האזרחים הקטנים שנוכל אולי להזיז איזה קמצוץ, שבריר בתוך המערכת הרקובה שנקראת משטרה שלכם תהפוך להיות הוגנת ונורמלית. בבקשה שיתוף שיתוף שיתוף. בבקשה אני מתחננת לעזרה.. ליותר פרטים הסיפור המלא. אשמח לשתף אתכם בוואט צאפ. תודה." (שגיאות הדפוס הן במקור -א.ב.).

פרסום שלישי פורסם על ידי הנתבעת בעמוד הפייסבוק "אמהות מבשלות ביחד" בו צוין שמו המלא של התובע והיותו שוטר בתחנת משטרת פתח תקווה והמשפט "עברתי אונס על ידי אריאל שרעבי שוטר ממשטרת פתח תקווה".

לפרסום השלישי, לטענת התובע, צורף סרטון וידאו של התובע בו היא מציינת שעברה אונס, נהגו בה באלימות והיא רוצה לשתף בחוויה. סרטון הווידאו לא הוצג.

פרסום התובעת בקבוצת "אמהות מבשלות יחד" שלטענת התובע מונה מאות אלפי חברים, זכה ל-18 שיתופים ו-60 תגובות, בהן תגובות פוגעניות כלפי התובע. כך למשל הגיבה "אסנת" "רותם הקב"ה רואה הכל מלמעלה והוא ישלם לשוטר הזה. פשוט בושה שאי אפשר להתלונן על שוטר! שולחת לך חיבוק ואני פה אם תרצי לדבר".

התובע טוען פרסומי הנתבעת הפכו ויראליים, זכו לחשיפה עצומה ופגעו בשמו הטוב.

פרסום רביעי פרסם ביום 1.6.2015 בעמוד הפייסבוק האישי של הנתבעת, במסגרתו פרסמה הנתבעת תמונה של התובע מאירוע פרטי שלו וכתבה "כן, כן. צוחק מי שצוחק אחרון גיבור".

6. התובע טוען שמדובר ב-4 פרסומים מכפישים, ללא בסיס של אמת, אותם פרסמה הנתבעת בזדון, בכוונה לפגוע בתובע ולעשותו מטרה לשנאה ובוז, וכי בעקבות פרסומיה של הנתבעת הוא החל לקבל הודעות ממכריו ומשפחתו ומשוטרים בתחנות משטרה ברחבי הארץ. הפך לשיחת היום במקום עבודתו ונגרמה לו מבוכה ושמו הוכפש ברבים, מול משפחתו, מכריו ועמיתיו במשטרה.

7. עוד טוען התובע כי הכפשת הנתבעת אותו בפייסבוק, על ידי פרסומים מכפישים הכוללים את שמו ופרטיו, לרבות תמונתו מאירוע משפחתי, מהווה פגיעה בפרטיות בזדון ואף עולים כדי "הטרדה מינית" אשר גרמו לו לעגמת נפש והשפלה רבה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

8. התובע מוסיף וטוען כי הנתבעת שלחה הודעות פרטיות דרך הפייסבוק לחברים שלו, עם מסרים מאיימים כלפי התובע ומציג הודעה שהנתבעת שלחה ליגל כרמי ובה נכתב "אז אתה מוזמן להודיע לגבר גבר שהחיים שלו נגמרו והחיות המושלם שלו הולך להפוך לסיוט בבטחה".
9. לטענת התובע לאחר התערבות המשטרה, הוסרו הפרסומים.
10. הנתבעת אינה מכחישה את פרסום הפרסומים. לטענתה אין בפרסומים לשון הרע. מדובר בתביעה חסרת בסיס, ממנה נידף ריח של תאוות בצע, אשר נועדה להכשיר את האלימות הקשה שהתובע נקט כלפיה, את ההשפלה שחוותה מצדו ומעצרה לשווא ולשמש בידי התובע ככלי נקם וכי בהיות התובע איש ציבור, זכות הביטוי מתעצמת אל מול הזכות לשם טוב.
11. הנתבעת טוענת כי הפרסומים מושא התביעה חוסים תחת הגנת "אמת דיברתי". לטענת הנתבעת מדובר באמת לאמיתה, המתארת את התנהלות האלימה של התובע כלפיה והיא מצרפת לתצהירה תמונות סימני החבלה שהותיר בה, לטענתה, התובע באירוע.
12. לחלופין טוענת הנתבעת להגנת תום הלב על פי סעיפים 15(1), 15(2) ו- 15(4) לחוק איסור לשון הרע. לטענת הנתבעת מדובר בהבעת דעה סובייקטיבית ולגיטימית אודות אירוע כואב ומשפיל שהיא חוותה בעקבות התנהלות התובע, ובפרסום שנעשה בעת שנמצאה במצוקה נפשית קשה בפרק הזמן בו הורחקה מביתה וילדיה. הנתבעת מוסיפה וטוענת כי פרסמה את הדברים בתום לב, במטרה להצביע על התנהגותו הפסולה של התובע בתפקידו כשוטר, מתוך אמונה וחובה מוסרית להזהיר את הציבור מפני סכנות אלה שבהתנהלות התובע וכי מעולם לא כיוונה לבזות או להשפיל את התובע, ובוודאי לא בזדון.
13. לעניין שימוש במילה "אונס" בפרסום, טוענת הנתבעת כי הדבר נעשה לא לתיאור אונס מיני, אלא אונס במובן הפיזי, בעקבות האלימות קשה שחוותה מצד התובע. לתצהירה מצרפת הנתבעת תגובת שפרסמה ביום 1.7.2017 בעקבות אחת השאלות שהופנו אליה בעניין הפוסט שפרסמה בה נאמר "אנס אותי במכות". בכך, לטענת הנתבעת היא הבהירה שאין מדובר באונס מיני, כי אם באונס במובן של שימוש בכוח כלפיה.
14. הנתבעת טוענת עוד כי ביום 17.9.17 היא הגישה למחלקת תלונות שוטרים תלונה נגד התובע בגין התנהלותו, אשר עודנה מתבררת. עותק פרטי התלונה לא הוגש.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

15. הנתבעת טוענת שמדובר ב"זוטי דברים" לאור היות הפרסום באינטרנט ודוחה את טענת התובע לפגיעה בפרטיות, הטרדה מינית ועגמת נפש וטוענת שמדובר בתביעה לכפל, שילוש וריבוע של פיצוי בגין אותה עילה.

מהלך הדיון

16. הצדדים הגישו עדויות בתצהיר. מטעם התובע הוגש תצהיר התובע, תצהיר השוטרת דור שלם שהתלוותה לתובע באירוע ותצהירה של אשתו של התובע. מטעם הנתבעת הוגש תצהיר הנתבעת ובעלה. בישיבת ההוכחות נחקרו המצהירים, והצדדים הגישו סכומים בכתב.

17. במהלך הדיונים שהתקיימו בתיק, לרבות לאחר שמיעת העדויות, נעשו ניסיונות מצד בית המשפט להסדיר את המחלוקת בדרכי שלום ותוך התחשבות במצבה הכלכלי של הנתבעת. ניסיונות אלה לא צלחו, ובית המשפט נפנה למלאכת ההכרעה.

דיון

18. בחנתי את העדויות והראיות, נתתי דעתי לטענות הצדדים בכתבי הטענות והסיכומים ועל יסוד המסד הראייתי העומד בפניי, הגעתי לכלל דעה לקבל את התביעה בגין פרסום לשון הרע ולדחות את התביעה בגין פגיעה בפרטיות והטרדה מינית.

תביעת לשון הרע

19. חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק") משקף את הצורך לאיזון עדין בין זכויות אדם מרכזיות במשטר דמוקרטי: זכות היסוד לשם טוב מזה, וזכות היסוד לחופש הביטוי מזה (ראו; ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (פורסם בנבו, 4.8.2008) (להלן: "ענין שרנסקי").

20. תביעה המוגשת בעילה מכוח חוק איסור לשון הרע, תיבחן על פי ארבעת השלבים שהותוו בפסיקה. בשלב הראשון תיבחן השאלה האם הביטוי שבגינו הוגשה התביעה מהווה "לשון הרע" לפי סעיף 1 לחוק והאם מתקיים יסוד הפרסום כמשמעותו לפי סעיף 2 לחוק. אם התשובה חיובית עוברים לשלב הבא בו נבחנת תחולת ההגנות השונות על הפרסום לפי סעיף 13 ("פרסומים מותרים"), סעיף 14 ("הגנת אמת בפרסום") וסעיף 15 ("הגנת תום לב"). לחוק. אם הפרסום אינו נהנה מהגנות החוק, אז עוברים לבחינת הסעדים (ראו; ע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין-אורבך (פורסם בנבו, 8.2.2012) (להלן: "עניין אילנה דיין").

21. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע קובע:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול-

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

- (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחדים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו, אם במשרה ציבורית ואם במשרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או מקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, בשל מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו; בסעיף זה "אדם" - יחיד או תאגיד;

בהתאם לסעיף 2(ב) לחוק איסור לשון הרע, רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:

- (1) אם הייתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;
- (2) אם הייתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת הנפגע.

22. במקרה זה אין מחלוקת כי הפרסומים מושא התביעה פורסמו על ידי הנתבעת. המחלוקת עניינה בשאלה האם הפרסום עולה כדי לשון הרע, במובנו של חוק איסור לשון הרע.

23. בעניין שרנסקי קובע בית המשפט העליון את הדברים הבאים:

"לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול לפגוע בנכס היקר ביותר לאדם - שמו הטוב וכבודו כאדם בעיני עצמו ובעיני זולתו. היא ביטוי העלול להכתיים את אישיותו בעיני הזולת, ולפגוע בביטחונו הפנימי גם כלפי עצמו. היא דבר העלול להרוס במחי יד, וכהרף עין, שם טוב שנבנה ועוצב במשך שנים רבות באופן שלא ניתן להחזירו לקדמותו, וכל פיצוי כספי לא ייטיב באופן אמיתי את הנזק שנגרם. פגיעתה של הדיבה רעה לא רק כלפי מושא לשון הרע עצמו, אלא גם כלפי סביבתו הקרובה - משפחתו, ילדיו וידידיו. היא עלולה לפגוע קשות בנפש האדם, וכן בעיסוקו ובמעמדו החברתי והכלכלי. היא עלולה לפגוע פגיעה ללא תקנה בטעם חייו ובאיכות חייו".

24. המבחן לקיומו של לשון הרע הוא מבחן אובייקטיבי. אין הכרח כי האדם יושפל או יבוזה בפועל, ודי בכך שהפרסום היה עלול להביא לתוצאה שכזו. על בית המשפט לבחון איזו משמעות היה האדם הסביר מייחס לפרסום. בחינה זו תעשה תוך בחינת הפרסום בכללותו ומשמעות הפרסום. לא רק על סמך המילים המדויקות, אלא גם אל מול הנסיבות החיצוניות הסובבות את הפרסום (ראו "עניין אילנה דיין" (פסקה 84); כב' השופטת א' פרוקצ'יה ברע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (פורסם בנבו, 12.11.2006) (להלן: "עניין בן גביר"); הנשיא א' ברק ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' אילון לוני הרציקוביץ', נח(3) 558 (2004) (להלן: "עניין הרציקוביץ").

25. התובע מפנה בכתב התביעה ובתצהירו לאמירות המהוות לשון הרע בפרסומי התובעת:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

"עברתי אונס אלים במכות אלים השוטר אריאל שרעבי אריאל. ממשטרת פתח תקווה. השוטר מר אריאל שרעבי שהכה אותי באכזריות בלי שום סיבה... כנראה שעל נשים יש לך המון כח זה בסדר, מר שרעבי אריאל. מעניין אותי לדעת מה היית עושה לו היו מתנהגים לאשתך ככה וביתך בת החודשיים יחס משפיל ואלים כמו שהענקת לי..." (פרסום בדף הפייסבוק של הנתבעת).

"... הבחור מר שרעבי שחושב שהוא גבר להרים יד כל אשה ולהפשיט אשה נשואה, מר שרעבי פרק כול ואני נפילתי קורבן לכוחניות שלו. מר שרעבי פרק כול ואני נפילתי קורבן לכוחניות שלו..." (פרסום בדף הפייסבוק של הנתבעת).

"כבוד למשטרת פתח תקווה בייחוד למר אריאל שרעבי השם ישלם לך על הנזק הפיזי שהענקת לי יא חתיכת חרא מסריח... גבר גבר שמרים יד על אישה בלי שום הסבר" (פרסום בעמוד הפייסבוק במשטרה).

"עברתי אונס על ידי אריאל שרעבי. שוטר ממשטרת פתח תקווה" (פרסום בקבוצת אמהות מבשלות בפייסבוק) ובסרטון הווידאו שנטען שצורף לו.

26. הקו המנחה לקביעה האם מדובר בלשון הרע, אם לאו, הוא מה הקורא הסביר מסיק מהכתוב, תוך שלא ניתן לבדוד את האמירות הנטענות שהן מהוות לשון הרע מהקונטקסט השלם. שהרי ההתבטאות "איננה נאמרת בחלל ריק ובמנותק מהקשר הנסיבות" (ראו; "עניין בן גביר"). לפיכך נקבע שיש לפרש את ההתבטאות "באופן אובייקטיבי, בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת (ראו; "עניין הרציקוביץ"); רע"א 9647/17 בהט נ' דגן (פורסם בנבו, 31.12.17)).

27. הפרסום הראשון (מתוך העמוד הרשמי של המשטרה בפייס בוק) בו מכונה התובע "חתיכת חרא מסריח" ונאמר לגבי התובע "גבר גבר שמרים יד על אשה בלי שום הסבר" בהם רואה התובע לשון הרע, נכלל בטקסט שלם בו התובעת מוחה על מעצרה בידי התובע, בעקבותיו הורחקה מילדיה ומתארת חוויה אישית על קושי להתלונן במשטרה על שוטר. לגבי קללות וגידופים, ב"עניין בן גביר" נפסק "קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב' לשון הרע' תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן" (פסקה 26). הכינויים בהם כינתה הנתבעת את התובע בפרסום אין בהם כשלעצמם, על אף שאת הנפש מהשימוש בהן, בגדר לשון הרע כמשמעותו בחוק. לעומת זאת, הצגת התובע בפרסום כגבר המרים יד על אישה, בבחינה אובייקטיבית, מהווה פרסום לשון הרע, גם לאור תוכן הטקסט המפורסם בכללותו.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

28. הפרסום השני בדף הפייסבוק של הנתבעת בו מציינת הנתבעת שעברה אונס אלים במכות על ידי התובע ומתארת את התובע ככוחני ואלים כלפי נשים, כמי שהכה אותה באכזריות וללא סיבה, כגבר המכה כל אישה ומפשיט אישה נשואה, על רקע מכלול הדברים שנאמרו בפרסום מהווה בעני הקורא הסביר פרסום לשון הרע.

29. הפרסום השלישי (בעמוד הפייסבוק) "אמהות מבשלות ביחד" בו נאמר "עברתי אונס על ידי אריאל שרעבי שוטר ממשטרת פתח תקווה", לא יכול להיות כל ספק שהוא מהווה, בעיני האדם הסביר, פרסום לשון הרע.

30. הנתבעת טוענת שהיא עשתה שימוש במילה "אונס" לא כדי לתאר מצב של אונס מיני, כי אם לתאר "אונס" במובן הפיזי, האלים והכוחני של המילה. הטענה אינה עולה בקנה אחד עם המשמעות האובייקטיבית של המילים "עברתי אונס על ידי אריאל שרעבי..." בפרסום השלישי. הוא הדין לגבי האמירה "עברתי אונס אלים במכות אלים" בפרסום השני. קשירת שמו של התובע לביצוע אונס או אונס אלים, חמורה, מבזה והמשמעות שאדם הסביר מייחס לה, גם על רקע הטקס כולו של הפרסום השני, היא של אונס מיני. גם אם בהמשך הטקס מתוארת אלימות מצד התובע כלפי הנתבעת.

31. הנתבעת מפנה לתגובות שפרסמה בקבוצת אמהות מבשלות ביחד, "אנס אותי במכות", במענה לשאלה בעקבות הפרסום "אנס? במובן אונס מיני?". אין בכך לשלול את היות הפרסום במשמעותו האובייקטיבית, כפרסום המייחס לתובע אונס מיני. תגובות הנתבעת פורסמה ביום 1.7.2017 ארבעה (4) ימים לאחר פרסום הנתבעת שעברה אונס על ידי התובע. התגובות אינה צמודה לפרסום החמור המייחס לתובע אונס של הנתבעת במובנו הרגיל והחמור והנתבעת עצמה אישרה בעדותה כי מי שרואה את הפרסום לא בהכרח יראה את התגובות ויהיה עליו לגלול תגובות כדי להגיע לתגובות שהיא פרסמה (עמ' 41 שו' 29-31).

32. התובע טוען בתצהירו כי לפרסום המילים "עברתי אונס על ידי אריאל שרעבי. שוטר ממשטרת ישראל" בדף הפייסבוק של קבוצת אימהות מבשלות ביחד, צרפה הנתבעת סרטון בו מציינת הנתבעת שעברה אונס. הגב' שרעבי, אשתו של התובע העידה כי היא, חברותיה ובני משפחה ראו את הסרטון וזה תוכנו (עמ' 10 שו' 17-23). הנתבעת מנגד העידה "אין דיבור על אונס בכלל בסרטון" (עמ' 40 לפרוטוקול שו' 22). הסרטון לא הוצג כראייה ולא ניתן להסתמך על עדותם של התובע ואשתו, צד מעוניין בהליך, לשם הוכחת תוכן הסרטון ולראות בו כפרסום לשון הרע. אינני מקבלת בהקשר זה את טענת התובע בסכומי התשובה כי הנתבעת היא בעלת השליטה בסרטון ועליה הנטל להצגתו. התובע מסר בתצהירו שהמשטרה הסירה את הפרסומים, והנתבעת העידה כי היא עצמה הסירה זאת.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

33. הפרסום הרביעי לו טוען התובע, בו פורסמה תמונתו בדף הפייסבוק של הנתבעת מאירוע פרטי ("חינה") בו נראה התובע מחייך, לצד המילים "כן, כן. צוחק מי שצוחק אחרון גיבור" הוא פרסום עצמאי ממועד מאוחר לפרסומים הקודמים, וכשלעצמו אין לראות בו פרסום לשון הרע במובנו של החוק.

34. התובע טוען שהנתבעת שלחה, דרך הפייסבוק, הודעות לחבריו עם מסרים מאיימים כלפיו. הוא מפנה כדוגמא להודעה של הנתבעת לאדם בשם יגל, ובה נאמר: **"אז אתה מוזמן להודיע לגבר שהחיים שלו נגמרו והחיות המושלם שלו הולך הפוך לסיוט בבטחה"**, וטוען שיש בכך פרסום לשון הרע. אינני מקבלת זאת. התובע אינו מצרף את כל התכתובות הנתבעת עם יגל. הנתבעת העידה שאותו אדם ניסה לשדלה, אישה נשואה ודתייה לבוא אתו לים, והציגה תכתובות התומכים בעדותה. יגל לא התייצב למסירת עדות.

35. מהראיות עולה כי הרקע לפרסומים הוא בטענת הנתבעת לאלימות שנהג התובע כלפיה כאשר עוכבה שלא לצורך על ידי התובע, נאזקה והובאה לתחנת המשטרה. דבר שהוביל למעצרה ללילה ולהרחקה מביתה וילדיה הקטנים למשך 3 ימים, ובהמשך לאשפוזה בבית חולים גהה. לדברי הנתבעת בתצהירה, הפרסומים בוצעו במהלך אותם ימים בהם היא הורחקה מביתה וילדיה והייתה במצוקה נפשית קשה. גם בהינתן מצב דברים זה ומבלי שיש בכך משום קביעה כי מצב דברים נטען זה הוכח (שכן בשלב זה של בחינת השאלה האם מדובר בפרסום לשון הרע לא נבחנת שאלת נכונית הפרסום) אין בכך להכשיר את הפרסום החמור המבזה והמשפיל שביצעה הנתבעת כלפי התובע, בהציגה את התובע כמי שביצע בה אונס, הכה אותה, כשומר אלים כלפי נשים וכמי שמפשיט נשים. בפרסומים צוין שמו המלא של התובע, היותו שומר ותחנת המשטרה בה הוא משמש בתפקידו. מדובר בפרסומים חמורים המהווים, על פי משמעותם בעיני האדם הסביר, פרסום לשון הרע כמשמעותו בחוק איסור לשון הרע. בפרסומים אלה יש להשפיל את התובע ולעשותו מטררר ללעג ולבזו ברבים והם עלולים לפגוע בתובע, בתפקידו ובמשלח ידו. על אחת כמה וכמה כאשר מדובר בתובע, שומר במשטרת ישראל שהפרסומים מתייחסים להתנהגות במהלך ביצוע תפקידו.

36. טענת הנתבעת כאילו עניין לנו ב"זוטי דברים", טוב הייתה אלמלא באה לעולם בהתייחס לפרסומים חמורים אלה.

37. אמנם מדובר בפרסומים במרחב הווירטואלי, לגביהם נקודת האיזון בין חופש הביטוי לזכות לשם טוב נוטה לעברו של חופש הביטוי (ראו; רע"א 4447/07 מור נ' ברק אי טי. סי [1995] החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ, פ"ד סג(3) 664 (2010)). אולם כל מקרה לנסיבותיו. גם במרחב הווירטואלי אין להתיר פרסומים מכפישים וחמורים כאמו אלה שפרסמה התובעת ביחס לתובע, בבחינת התרת הרסן.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

האם עומדות לנתבעת הגנות החוק

36. הנתבעת טוענת להגנת "אמת דיברתי" ולחלופין לקיומה של הגנת תום הלב בהתאם לסעיפים 15(1), 15(2) ו-15(4) לחוק.

37. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע קובע: **"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש"**.

כדי שמפרסם יזכה להגנת אמת הפרסום, עליו להוכיח שני יסודות מצטברים: האחד; שהפרסום היה אמת. השני; שהיה בפרסום עניין ציבורי. הנטל על הטוען זאת מוטל על הנתבע (ראו; **"עניין אילנה דייין"**). לעניין אמיתות הפרסום, מדובר ביסוד עובדתי בעיקרו ועניינו התאמה בין תוכנו של הפרסום למציאות העובדתית האובייקטיבית. אין דרישה לזהות מוחלטת בין מצב הדברים בפועל לבין תוכן הפרסום ודי בכך שהפרסום היה אמת לפי משמעותם הכללית של הדברים (ראו; ע"א 10281/03 **אריה קורן נ' עמינדב ארגוב** (פורסם בנבו) (12.12.2006) (להלן: **"עניין ארגוב"**); ת"א (שלום ת"א) 56211-03-16 **בנימין נתניהו נ' יגאל סרנה** (פורסם בנבו) (11.06.2017)). שאלת קיומו של "עניין ציבורי", לעומת זאת, היא שאלה ערכית הבוחנת על פי "מבחן התועלת" שהותווה בפסיקה האם קיים אינטרס חברתי המצדיק הכשרת פרסום פוגעני שיש בו לשון הרע. שאלה זו מושפעת ממדיניות שיפוטית, ועניינה הוא נורמטיבי, בעל מימד אובייקטיבי, הנבחן על רקע נסיבות המקרה (ראו; **"עניין שרנסקי"**; **"עניין ארגוב"**; **"עניין בן גביר"**)).

38. גם אם כטענת הנתבעת יש עניין ציבורי ותועלת חברתית וציבורית בפרסום חוויותיה בנוגע להתנהלות התובע בתפקידו כשוטר, האמירות בפרסומים של הנתבעת המייחסים לתובע אונס של הנתבעת, אונס אלים והכאת הנתבעת באכזריות וללא לא סיבה, הכאת כל אישה והפשטת אישה אינן חוסות תחת הגנת אמת הפרסום שבסעיף 14 לחוק.

39. כבר נפסק כי מפרסם המייחס למושא הפרסום ביצוע מעשים פסולים או לא חוקיים, או שמעשים כאלה מובנים מבין השורות של הפרסום, מוטל עליו נטל מוגבר במידה מסוימת להוכיח את אמיתות פרסומו (ראו; **"עניין הרצקוביץ"**). ביחס לפרסום המייחס לתובע "אונס", הנתבעת אינה עומדת בנטל זה. היא עצמה מאשרת שלא התכוונה לאונס במובן המיני, המשמעות הרגילה של האמירה החמורה העולה מהפרסום.

40. פרסומי הנתבעת המציגים את התובע כמי שנהג כלפיה באלימות וביחס משפיל, תיאור התובע כ"גבר גבר שמרים (סמיילי של יד) על אשה בלי שום הסבר", האמירות "אריאל שרעבי שהכה אותי באכזריות בלי שום סיבה...", "הבחור מר שרעבי אריאל שחושב שהוא גבר להרים יד כל אשה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

ולחפשיט אשה נשואה..", לאחר בחינת הראיות, אף הוא אינו עומד במבחן "האמת", משאין הנתבעת עומדת בנטל להוכיח את התאמת תוכן זה של אמירותיה למציאות העובדתית.

41. כאמור, הפרסומים פורסמו על ידי הנתבעת על רקע עיכובה על ידי התובע, שוטר במשטרת ישראל, איזוק הנתבעת והבאתה לתחנת המשטרה. ביחס למהלך הדברים באירוע זה, עמדו בפני עדותם של התובע והשוטרת דור שלם (להלן: "השוטרת דור") שנלוותה לתובע באירוע ועדותה של הנתבעת. בעלה של הנתבעת לא נכח באירוע, וביחס למהלך הדברים באירוע שהוביל לפרסומים, לא ניתן לייחס כל משקל לדבריו. בחינת העדויות והראיות מטה את הכף להעדיף את גרסת התובע למהלך הדברים ולקבוע כי הנתבעת לא הוכיחה את אמיתות הפרסומים.

42. התובע מתאר בתצהירו כי בעקבות דיווח של הנתבעת למוקד המשטרה על אלימות מצד בעלה, הוא והשוטרת דור הגיעו לביתה של הנתבעת אשר סירבה להכניסם לבית, ביקשה לבטל את התלונה וקראה לעבר השוטרים קריאות גנאי. התובע הבהיר שבמקרה של פניות בנושא אלימות במשפחה, נהלי המשטרה מחייבים ביצוע בדיקה במקום האירוע, על מנת לוודא שקורבן האלימות אינו בסכנה. התובע עמד על בדיקת הבית, ביצע סריקה בבית ומצא שבעלה של הנתבעת וילדיה אינם במקום, כשהנתבעת מתקרבת אליו עד שלא יכול היה להיזיז את פניו. בשיחה טלפונית עם הבעל התברר כי הבעל והילדים אינם בקרבת מקום והבעל מסר שלנתבעת בעיות נפשיות. התובע עצמו טוען שהתרשם לשלילה ממצבה של הנתבעת, לאור התנהגותה. התובע טוען שהוא הודיע לנתבעת על עיכובה וביקש מממנה להתלות אליו לתחנת המשטרה לברור האירוע. הנתבעת סירבה, התקרבה אל השוטרים בצורה מאיימת, קיללה וצעקה וסירבה להיכנס לניידת. הנתבעת הפילה את עצמה על הרצפה והתנגדה התנגדות אגרסיבית להיכנס לניידת. התובע הורה לשוטרת דור לאזוק אותה. בתגובה נהגה הנתבעת באלימות פיזית, נשכה את השוטרת דור ביד ושרטה את שני השוטרים. אז תפס התובע את הנתבעת, ריתק אותה לרצפה, אזק אותה והכניסה לניידת.

43. על תיאור מהלך זה של הדברים חזר התובע בעדותו בבית המשפט. גרסתו נתמכת בתצהירה של השוטרת דור ובעדותה. השוטרת דור העידה שהנתבעת נצמדה לתובע מול הפנים, כאשר הם נכנסו לביתה, כך שהתובע לא יכול היה לזוז וכי כאשר התובע ביקש מהנתבעת להתלוות אליו החלה הנתבעת להתפרע, לבעוט ולהשתולל (עמ' 17 שו' 29-31). לדברי השוטרת דור, כשהוחל באיזוק הנתבעת נשכה ושרטה אותה (עמ' 17 שו' 20-21 ועמ' 18 שו' 1-2). הן התובע והן השוטרת דור העידו שלא היה מגע גופני בין התובע לבין הנתבעת עד לשלב בו הנתבעת סירבה להישמע להוראות ולהיכנס לניידת המשטרה לצורך הבאתה לתחנת המשטרה וכי כוח הופעל לצורך איזוק הנתבעת, לאור אלימותה הפיזית של הנתבעת כלפיהם במהלך האיזוק (עדות התובע עמ' 21 שו' 12 ואילך ועדות השוטרת דור עמ' 18 שו' 33-34, עמ' 19 שו' 1-2).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

44. הנתבעת מתארת תמונה שונה. הנתבעת מציגה עצמה כאם ל-4 ילדים קטנים. נכה בשיעור 65%, הסובלת ממחלת מעיים כרונית וממחלה בתחום הנפש בגינה היא נוטלת תרופות ואף אושפזה לתקופה קצרה. היא ובעלה, אף הוא נכה, מתקיימים מקצבה המשולמת על ידי ביטוח לאומי ונמצאים באיחוד תיקים בהוצאה לפועל. לטענת הנתבעת התובע נהג כלפיה באלימות קשה, היא הושפלה ונעצרה לשווא בעטיו וחווה אירוע טראומתי, משפיל וכואב מצד התובע, בגינו עד היום היא בחרדות ובדיכאון עמוק הפוגעים בתפקודה.

הנתבעת טוענת שהיא לא הגישה תלונה במשטרה. לדבריה היא צלצלה למשטרה לברר האם מניפולציה מצד בן זוג היא בגדר אלימות, וזמן קצר לאחר מכן הגיע השוטרים. הנתבעת טוענת שהיא ביקשה מהתובע בנימוס לעזוב את המקום והבהירה שלא הגישה תלונה במשטרה. התובע נכנס לדירה, ללא צו וללא הסבר, ולמרות דרישתה לא יצא. הנתבעת טוענת שנבהלה מהתנהגות התובע. היא מאשרת שהרימה על התובע את קולה לעיני עוברים ושבים, וטוענת שבשל כך החליט התובע לעצור אותה ולקחת אותה למשטרה כשהיא אזוקה. הנתבעת טוענת שהתובע לא הסביר לה מדוע עליה להתלוות אליו לתחנת המשטרה, למרות שהוא ראה שהייתה נסערת ובבית לא היה איש ולא הייתה סיבה לדרישתו של התובע, פרט לכך שהתובע חש מושפל מעצם הרמת הנתבעת את קולה עליו ליד עוברים ושבים וכי בניסיון לאזוק אותה עשה התובע שימוש בכוח רב ולא מידתי, תוך שהוא פוצע את גופה ומותיר בו חבורות וסימנים כחולים. במסגרת אותו שימוש בכוח, לטענת הנתבעת, שמלתה הורמה, גופה נחשף ברבים.

45. הנתבעת מתארת שלאחר האירוע היא נעצרה ללילה שלם בתחנת המשטרה. למחרת הובאה בפני שופט ששחרר אותה בתנאים מגבילים, בהם הרחקה מביתה ומילדיה הקטנים למשך 3 ימים. החלטה זו, לדבריה, גרמה לה למצוקה נפשית והיא ביקשה לשתף בפייסבוק את הציבור באלימות הקשה שחוותה למען "יראו וייראו" ועל מנת ששנים נוספות לא יאלצו לחוות אלימות פיזית והשפלה בחסות החוק. בסיום ימי ההרחקה טוענת הנתבעת היא הועברה לאשפוז בבית חולים "גהה" למשך 17 ימים.

46. גרסתו של התובע למהלך הדברים באירוע מעצרה של הנתבעת עדיפה עלי. עדותה של הנתבעת בנוגע להשתלשלות האירוע עומדת לבדה, והתקשיתי לתת בה אמון. התובע לעומת זאת העיד עדות סדורה ומשכנעת בנוגע למהלך הדברים. עדותו נתמכת בעדותה של השוטרת דור ובדו"ח הפעולה מיום האירוע.

47. דו"ח הפעולה מלמד כי האירוע כולו, מרגע הגעת השוטרים לביתה של הנתבעת, היה מלווה בצעקות וגידופים של הנתבעת את התובע והשוטרת דור, ובהתנגדות הנתבעת וסירובה למלא אחר הוראות התובע. הנתבעת התנגדה לכניסת השוטרים לביתה ודרשה מהשוטרים לעזוב. הגם שהכניסה לביתה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

של הנתבעת, לא הייתה מלווה בכוח (הנתבעת אישרה שדלת הבית הייתה פתוחה עמ' 38 שו' 12). הנתבעת המשיכה לצעוק ולקלל את השוטרים לאחר שנכנסו לביתה, ואף התקרבה לתובע באופן שלא יכול היה להזיז את פניו. השימוש בכוח, על פי דו"ח הפעולה, המסמך האוטנטי מיום האירוע, החל כאשר הנתבעת סירבה להיכנס לניידת המשטרה, לאחר שהתובע הודיע על עיכובה ובעקבות אלימות פיזית מצד הנתבעת במהלך איזוקה. הנתבעת אינה טוענת בעדותה לשימוש בכוח כלפיה או למגע פיזי עם התובע קודם לשלב זה. התובע מציין בדו"ח שהנתבעת לא שיתפה פעולה וסירבה להיכנס לניידת, כי הוא תפס את הנתבעת ביד וניסה למשוך את הנתבעת לניידת אך הנתבעת המשיכה להתנגד וליפול על הרצפה. התובע, על פי דו"ח הפעולה, הרים את הנתבעת מספר פעמים ואזק אותה בעזרת השוטרת דור תוך כדי מאבק, לאחר שהנתבעת נהגה באלימות פיסית, נשכה את השוטרת דור ביד ושרטה את שני השוטרים.

48. שימוש בכוח נעשה על ידי התובע, על פי עדות השוטרים ודו"ח הפעולה, בעקבות סירוב הנתבעת להישמע להוראת התובע ולהיכנס לניידת המשטרה ובמהלך אזוק הנתבעת, בעקבות התנגדות הנתבעת והתנהגות אלימה מצדה כלפי השוטרים. בדו"ח הפעולה צוין כי נעשה "שימוש בכוח" בשל "סירוב לעיכוב, תקיפת שוטרים, תקיפת בן זוג". בחקירתו הבהיר התובע, כאשר נשאל איזה שימוש בכוח הפעיל "אני אזקתי אותה זה שימוש הכוח" (עמ' 24 שו' 18) והעיד "בעיני זה כוח סביר לחלוטין" (עמ' 26 שו' 3) וכן: "אזיקה זה הכוח הכי בסיסי שיש לשוטר" (עמ' 26 שו' 11). אין במסד הראייתי שהובא בפניי ללמד כי הצגת הנתבעת את התובע בפרסומים כמי שהכה אותה באכזריות וללא סיבה, כשוטר כוחני המכה נשים, תואמת את המציאות העובדתית. הנתבעת שהציגה את התובע באחד הפרסומים כמי שהפשיט אישה, ציינה בחקירתה ששמלתה הורמה כאשר התובע אזק אותה וניסה להכניסה לניידת (עמ' 28 שו' 31-32). תיאור שונה מזה העולה מהפרסום.

49. הנתבעת מסרה בתצהירה שבשום שלב היא לא הרימה יד על התובע, ולא נקטה כלפי השוטרים באלימות פיזית. בחקירתה הכחישה הנתבעת שהיא נשכה את השוטרת דור (עמ' 38 שו' 24-25). עדות זו נסתרת בעדותם של התובע והשוטרת דור, בדו"ח הפעולה וכן בתמונה שהציגה בדיון השוטרת דור ממועד האירוע, בה נראה סימן נשיכה על ידה ומקשה לתת אמון בתיאורה הנתבעת את מהלך האירוע.

50. הנתבעת צרפה לתצהירה תמונות של סימני חבורות בידיים. התמונות הן ללא תאריך. הנתבעת ובעלה העידו כי עוברי אורח ושכנים, שאחד מכיר את השני, היו עדים להתנהגות התובע (ראו; עדות בעלה של הנתבעת עמ' 32 שו' 13-15 וש' 32-33). לדברי הנתבעת האירוע צולם (עמ' 40 שו' 11-12). הנתבעת אף נוקבת בשמה של אחת השכנות שנכחה במקום (עמ' 39 שו' 7-8). תיעוד מצולם של האירוע לא הוצג. אף לא אחד מאותם עדי ראייה, שכנים של הנתבעת, לא הובא על ידי הנתבעת למתן עדות. מדובר במחדל ראייתי הפועל נגד הנתבעת ונגד קבלת גרסתה (ראו; ע"א 548/78 פלונית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

נ' פלוני, פ"ד לה(1), 736 (1980); ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתיתיהו, פ"ד מה(4) 651 (1991)).

51. הנתבעת מפנה בתצהירה לאישור על הגשת תלונה במח"ש נגד התובע. האישור מלמד כי ביום 25.9.17 לאחר הגשת התביעה (ולא סמוך לאחר האירוע) הוגשה התלונה. התלונה עצמה לא הוצגה על ידי הנתבעת כראייה, לא ברור תכנה והדבר מהווה מחדל ראייתי זה פועל לחובת הנתבעת ונגד טענתה לאמיתות הפרסומים המציגים את התובע כמי שהכה אותה.

52. הנתבעת הקדישה כר נרחב בחקירתם הנגדית של התובע והשוטרת דור ובהמשך בסכומים, לתקיפת החלטת התובע להיכנס לביתה ללא צו ולטענתה ללא הסבר, ולתקיפת החלטת התובע לעכב אותה ולהביאה לתחנת המשטרה. לטענת הנתבעת התובע לא נהג כלפיה ברגישות המתחייבת ממצבה הנפשי, ממנו התובע עצמו התרשם וכי התובע לקח את הנתבעת לתחנת המשטרה, אך ורק מתוך רצון לבוא עמה חשבון על כך שצעקה עליו והביכה אותו. טענות אלה חורגות מהדיון בתיק זה ולא אדרש להן. התובע והשוטרת דור אישרו בחקירתם כי התרשמו שהנתבעת במצוקה נפשית וכי במקרים כאלה יש לנהוג ביתר רגישות (עמ' 13 שו' 11-20, 23, ועמ' 20 שו' 1-18). ואולם, גם אם לא הייתה הצדקה לעיכובה של הנתבעת ולדרישה שתתלווה אל השוטרים לתחנת המשטרה (ואינני קובעת זאת) והגם שבפרסומי הנתבעת מלינה הנתבעת על קשיים בהגשת תלונה על שוטר וטוענת למעצר אנשים חפים מפשע - אין בכך להצדיק את הפרסומים בהם מייחסת הנתבעת לתובע אונס, אלימות והפשטת נשים ולהפוך אמירות חמורות אלה, שאמיתותן לא הוכחה, כאמירות החוסות תחת הגנת "אמת דיברתי".

53. אציין כי גרסת התובע בנוגע לסיבה בגינה התבקשה הנתבעת להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה לא הייתה אחידה. התובע מסר בתצהירו כי הנתבעת נדרשה להתלוות אליו לתחנת המשטרה בשל התנהגותה. בחקירתו תפסה גרסתו תפנית והתובע העיד שהחלטה על עיכוב הנתבעת נעשתה בעצה אחת עם הממונה עליו, לאחר שבעלה של הנתבעת מסר טלפונית שהנתבעת רצידיוסטית והתובע בדק והיו אירועים קודמים (עמ' 22 שו' 16-7 ועמ' 23 שו' 21-23). השוטרת דור מצדה מסרה בתצהירה ובחקירתה שהנתבעת התבקשה להתלוות אליהם לתחנת המשטרה, מאחר ולא ניתן היה לחקור את האירוע לאור התנהגותה של הנתבעת ומאחר ובעלה לא היה נוכח (עמ' 16 שו' 13-14). חוסר אחידות זו אין בה לגרוע מהתרשמותי מעדותם של התובע והשוטרת דור בנוגע לנסיבות האירוע והעדפת עדותם על פני עדות הנתבעת.

54. הנתבעת טוענת לחלופין להגנת תום הלב בהתאם לסעיף 15 לחוק.

סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע קובע: "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

- (1) הוא לא ידע ולא היה חייב לדעת על קיום הנפגע, או על הנסיבות שמהן משתמעת לשון הרע או התייחסותה לנפגע כאמור בסעיף 3;
- (2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום;

.....

- (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות".

55. בבסיס הגנת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע עומדת דרישת תום הלב וסבירות הפרסום. פרסום באחת הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק, שלא חרג מתחום הסביר בנסיבות העניין, מקים על פי סעיף 16(א) לחוק חזקה בדבר תום לב. סעיף 16(ב) לחוק קובע חזקה הפוכה להיעדר תום לב, אם מתקיימת בפרסום אחת הנסיבות המנויות בסעיפי המשנה שלו כדלקמן: (1) הדבר שפורסם לא היה אמת, והוא לא האמין באמיתותו; (2) הדבר שפורסם לא היה אמת והוא לא נקט לפני הפרסום אמצעים סבירים להיווכח אם אמת הוא, אם לא; (3) הוא נתכוון על ידי הפרסום לפגוע במידה גדולה משהיתה סבירה להגנת הערכים המוגנים על-ידי סעיף 15".

56. אלמנט הסבירות מהווה, אפוא, יסוד דומיננטי בפן החיובי ובפן השלילי, של חזקת תום הלב על פי סעיף 16 לחוק. בפן החיובי של חזקת תום הלב יש לבחון באופן אובייקטיבי אם הפרסום לא חרג מתחום הסביר בנסיבות המקרה. בפן השלילי של החזקה, נדרש לבחון במבחן משולב, אובייקטיבי ועובדתי, האם המפרסם התכוון לפגוע במידה הגדולה מן הסביר להגנת הערכים המוגנים על ידי הגנת תום הלב. בשני הפנים, הסבירות היא ענין נורמטיבי-ערכי, הבנוי על מכלול נסיבות המקרה תוך איזון בין ערכים חברתיים שונים שבהשתלבותם ובהחלתם היחסית מתגבש סדר חברתי ראוי (ראו; "עניין שרנסקי" וכב' השופטת פרוקצ'יה, דעת הרוב, ב"עניין בן גביר").

57. במקרה זה, הסתמכות הנתבעת על הגנת סעיף 15(1) לחוק אין לה מקום. על מנת לחסות תחת סעיף 15(4) לחוק, על הנתבעת להוכיח שהפרסומים הם הבעת דעה, להבדיל מפרסום עובדות (ראו; "עניין הרצקוביץ"). בחינת הפרסומים במקרה זה, על פי מובנם בעיני האדם הסביר מלמדת שהאמירות החמורות המיוחסות לתובע אינם מנוסחים כהבעת דעה, אלא מוצגים כעובדות.

58. גם אילו פרסומי הנתבעת היו חוסים תחת הגנת "הבעת דעה" על פי סעיף 15(4) (ולא היא), ומבלי להידרש לבחינת השאלה האם התקיימו יסודות הגנת סעיף 15(2) לחוק במקרה זה, הפרסומים המכפישים של הנתבעת חרגו מהסביר (ובכך אינם מקיימים את הפן החיובי של חזקת תום הלב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

בסעיף 16(א) (לחוק) ויש בפרסומים לפגוע במידה גדולה משהייתה סבירה לערכים המוגנים (ובכך מתקיים הפן השלילי של חזקת תום הלב במובנו של סעיף 16(ב)(3) לחוק).

59. טענת הנתבעת בתצהירה שהיא פרסמה את הפרסומים "בתום לב גמור ומוחלט" ו"מתוך אמונה שאזהרת הציבור מפני התנהלות התובע היא בעלת עיקרון בעל חשיבות עליונה הגובר על הזכות לשם טוב" מעוררת קושי. בחקירתה מסרה הנתבעת לגבי מטרת הפרסומים **"רציתי שיראו ויראו. מה שקרה לי ואני לא רוצה שיקרה לנשים אחרות"** (עמ' 42 ש' 16). אולם כאשר הנתבעת נשאלת האם יכול להיות היא ביצעה את הפרסומים כדי לנקום בתובע וכדי להכאיב לו, הנתבעת משיבה בחיוב (עמ' 42 ש' 17-18).

60. גם אם הנתבעת ביקשה להביע בפרסומים מחאה וביקורת על מעצרה ועל ההתנהלות כלפיה ואף אם ביקשה להזהיר על כוחניות המשטרה מחווייתה האישית, האמירות החמורות שפורסמו לגבי התובע המוצגות כעובדות, ולא כהבעת דעה, חורגות מכך. הנתבעת נמנעה מתיאור מהלך האירוע כהווייתו, ותיארה אותו בצורה מגמתית, תוך הסתרת חלקה בו וכי כפי שעולה מהמסד הראייתי ברמת ההסתברות הנדרשת בהליך אזרחי - התנהגותה וסירובה למלא אחר דרישות התובע היא שהובילה לשימוש בכוח לצורך איזוקה והכנסתה לניידת. לו חפצה הנתבעת במיצוי הדין עם התובע שלטענתה נהג באופן לא ראוי, היה בידיה לנקוט באפשרויות העומדות לזכותה בדין, ובכלל זה להגיש תלונה נגד התובע בזמן אמת, ולא כחודשיים לאחר האירוע, להמתין לברור התלונה ולא להזדרז ולעשות לתובע "משפט שדה" על דרך פרסום מכפיש הכולל את פרטיו ושמו, בטרם הסתיימה החקירה.

61. מכל המקובץ נמצאתי שבשלושה פרסומים שהתובעת פרסמה יש אמירות המהוות פרסום לשון הרע ושלא עומדות לנתבעת לגביהן הגנות החוק.

הפיצוי

62. התובע מבקש את כפל הפיצוי הסטטוטורי ללא הוכחת נזק הקבוע בסעיף 7 לחוק איסור לשון הרע בגין פרסום לשון הרע "בכוונה לפגוע לכל אחד מהפרסומים. הפסיקה קובעת כי הביטוי "כוונה לפגוע" בפרסום לשון הרע לצורך פסיקת כפל הפיצוי הסטטוטורי הקבוע בחוק, אחיד לפרשנות המונח לעניין אחריות פלילית. נדרשת התנהגות זדונית מצד המפרסם וכוונה של ממש מצדו לפגוע במושא הפרסום באמצעות הפרסום, ואין די בהוכחת צפייה ברמה קרובה לוודאות לאפשרות התרחשות הפגיעה (ראו; ע"א 32031-10-12 (מחוזי-מרכז) **תדמיתית בע"מ נ' שליט"א** (פורסם בנבו, 9.5.2013)). קביעה זו אושרה על ידי בית המשפט העליון בערעור שהוגש על פסק בדין במסגרת רע"א 5022/13 **הרב אמנון יצחק נ' דנון תקשורת (פורסם בנבו, 8.9.2013)** בו נאמרו הדברים הבאים:

"מעל לדרוש אציון, מבלי להכריע, כי יש היגיון רב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי; שכן אם די יהיה בקיומה של צפיות שהפרסום המעוול יפגע במושא הדברים

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

על מנת שייקבע כי מדובר בפרסום שנעשה בכוונה לפגוע, נמצא שכל פרסום שיש בו לשון הרע, בשל טבעו ככזה, ייחשב כפרסום שנעשה בכוונה לפגוע. נדרש, אפוא, קיומו של יסוד נוסף, של התנהגות זדונית, של כוונה "של ממש" לפגוע, שקיומו לא הוכח במקרה דנא. לפיכך ניתן, לכאורה, להתבסס על ההלכות שנקבעו לגבי העבירה הפלילית של פרסום לשון הרע (ע"פ 677/83 בורוכוב נ' יפת, פ"ד לט(3) 205 (1985); רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטון, פ"ד נט(6) 554 (2005); רע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (13.8.2008)).

63. הנתבעת טענה בתצהירה שהיא פרסמה את הפרסומים בתום לב מתוך חובה ואחריות מוסרית כאזרחית מדינה דמוקרטית להזהיר את הציבור מפני התנהלות התובע. בעדותה חידדה הנתבעת שהיא ביצעה את הפרסומים על מנת למנוע מנשים אחרות לעבור את שעברה, ולא במטרה לפגוע בתובע. לדבריה: **"רציתי שיראו ויראו. מה שקרה לי ואני לא רוצה שיקרה לנשים אחרות"** (עמ' 42 שו' 16). אולם כאשר הנתבעת נשאלת האם יכול להיות היא ביצעה את הפרסומים כדי לנקום בתובע וכדי להכאיב לו, הנתבעת מאשרת זאת ומשיבה **"הרגשתי כאובה, כן. נכון"** (עמ' 42 שו' 17-18).

64. בחירת הנתבעת לפרסם את הפרסומים בשלושה מוקדים שונים ברשת החברתית (דף הפייסבוק של המשטרה, דף הפייסבוק האישי שלה ובדף הפייסבוק של אמהות מבשלות יחד) תוך ציון שמו של התובע ותחנת המשטרה בה הוא עובד, בשילוב פרסום הנתבעת את תמונת התובע בצירוף המילים **"כן, כן. צוחק מי שצוחק אחרון גיבור"** והאמירה בפרסום בדף הפייסבוק של הנתבעת **"מר אריאל שרעבי. אתה תקבל את שלך עיין תחת עיין שם תחת שן אתה תראה. השם יתן לך בדיוק מה שמגיע לך אתה תקבל את המכה שלך"** ואישור הנתבעת בעדותה כי רצתה להכאיב לתובע ולנקום בו, יש בהם ללמד על התנהלות מחושבת של הנתבעת בכוונה לפגוע בתובע. חיזוק לכך יש בעדות הנתבעת שאת תמונת התובע, אותה פרסמה, מצאה לאחר חיפוש בפרופילים של אשת התובע ועיון בפרסומים היסטוריים (עמ' 54 שו' 20-23 ועמ' 55 שו' 1-7).

65. פיצוי בגין לשון הרע נועד לפצות את הנפגע על הפגיעה בשמו הטוב, לפצות על העוולה ולתקן את העוול שנגרם לנפגע. בפסיקת הפיצוי יש להתחשב, בין היתר, בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבחינה היא אינדיווידואלית, כל מקרה לנסיבותיו. אין לקבוע "תעריפים" ובכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרסום, בהיקפו, באמינותו, במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים. התנהגותו של המזיק, אף היא עשויה להשפיע על שיעור הנזק והערכתו. כך למשל התנצלות על דברי לשון הרע - עשויה להקטין הנזק שהם גרמו ובכך להשפיע על שיעור הפיצויים ומנגד מזיק היודע כי דבריו אינם אמת והעושה כל מאמץ בביהמ"ש להוכיח את אמיתותם, עשוי לגרום להגברת נזקו של הניזוק ובכך להגביר את פיצוי לו יהיה זכאי" (ראו; רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף (פורסם בנבו, 14.8.2001); עניין שרנסקי)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

66. בעניין הקלות הפיצוי הסטטוטורי, קובע סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע, כדלקמן:

"בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב לטובת הנאשם או הנתבע גם באלה:

- (1) לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את המקור שעליו הסתמך;
- (2) הוא היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע;
- (3) הוא לא נתכוון לנפגע;
- (4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון הרע או נקט צעדים להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום המכיל את לשון הרע, ובלבד שההתנצלות, התיקון או ההכחשה פורסמו במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע, ולא היו מסוייגים".

67. במקרה זה מדובר בשלושה (3) פרסומים במקומות שונים שהנתבעת פרסמה ברשת הפייסבוק, בדף הפייסבוק של הנתבעת, במשטרה ובקבוצת אמהות מבשלות יחד. רף החומרה של תוכן הפרסומים המציגים את התובע, שוטר במשטרת ישראל, כמי שביצע אונס ונהג באלימות הוא רף גבוה. התובע טוען שלעמוד הרשמי של משטרת ישראל יש 421,000 מחבריו וקבוצת "אמהות מבשלות ביחד" מונה למעלה מ 370,000 חברים. התובע אינו מוכיח את כמות האנשים שנחשפו לפרסומים. מספר החברים אינו מעיד בהכרח על מספר הנחשפים לפרסום בפועל. התובע ואשתו העידו כי הם קיבלו פניות מבני משפחה וחברים בעקבות הפרסום. איש מאותם פונים לא הובא למתן עדות. את נספח ט' אליו מפנה אשתו של התובע בתצהירה, לא ניתן לשייך לפרסום של הנתבעת. יחד עם זאת, אין קושי להניח כי היקף החשיפה לפרסומים היה רב, לפחות לגבי הפרסום בדף הפייסבוק של המשטרה ובקבוצת "אמהות מבשלות ביחד". תגובות שפורסמו בקבוצת "אמהות מבשלות יחד", בהן תגובות בגנות התובע בעקבות פרסום הנתבעת, גם אם מספרן אינו רב, יש בהן לבטא את פוטנציאל פריסתו הנרחבת של הפרסום באינטרנט, שכמוהו כאש בשדה קוצים. הנתבעת עצמה אישרה בחקירתה שהיא תייגה את הפרסום בדף הפייסבוק שלה ל- 43 אנשים והמשמעות שחברים של אותם 43 אנשים יראו את הפרסום (עמ' 40 שו' 27-28 ועמ' 41 שו' 5-7).

68. מהעבר השני יש לשקול בצד ההקלה בשיעור הפיצוי את מצבה האישי של הנתבעת ואת סערת הרגשות בה הייתה נתונה בעת הפרסומים, ואת סופו של אירוע מצער זה. הנתבעת מציגה עצמה כנכה פיזית וכחולה בנפשה. על פי ההחלטה שצורפה לתצהיר הנתבעת, היא מצויה באיחוד תיקים בהוצאה לפועל במסגרתו היא משלמת סך של 150 ₪ להסדרת חובותיה ומיוצגת בתיק זה על ידי הסיוע המשפטי. הגם שהנתבעת אינה מציגה אסמכתא לתמיכת טענתה בנוגע לנכותה ומצבה הנפשי, התובע אישר בעדותו כי התרשם לשלילה ממצבה הנפשי של הנתבעת במהלך האירוע. הנתבעת תיארה בתצהירה כי בעקבות מעצרה, היא הורחקה בצו שיפוטי מביתה ומילדיה הקטנים למשך שלושה ימים ובהמשך אושפזה בבית חולים פסיכיאטרי למעלה משבועיים. הנתבעת העידה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

שאת הפרסומים היא פרסמה מתוך מצוקה נפשית קשה בעת שהייתה מורחקת מביתה וילדיה ולא היה לה היכן לישון (עמ' 42 שו' 29-23).

69. הנתבעת הייתה נכונה לקחת אחריות על מעשיה, וקיבלה את הצעת בית המשפט להתנצל ואף לשאת בפיצוי מינורי לאור מצבה האישי והבריאותי ומגבלות יכולתה הכלכלית.

70. כן יש לזקוף לשורת ההקלה בשיעור הפיצוי את הסרת הפרסומים. הנתבעת העידה שהיא הסירה את הפרסומים לאחר כשבוע (עמ' 34 שו' 16-17 ועמ' 37 שו' 5). כך עולה גם מתכתובת המסרונים שצורף כנספח ט' לתצהיר התובע. התובע מציין בכתב התביעה שהוגש בשנת 2017 כי הפרסומים הוסרו, אם כי לדבריו, על ידי המשטרה. כך חזר התובע ואישר בתצהירו שנתיים לאחר מכן. משכך, כל טענה של התובע לכך שהפרסומים עדיין "באוויר", מהווה הרחבת חזית ולאור התנגדות הנתבעת לכך, לא אדרש לטענה. מאותו הטעם לא הותרה חקירתה הנגדית של הנתבעת בעניין.

71. שני הצדדים, כל אחד לגישתו, מפנים לפסיקה ומבקשים לראות בה אמות מידה לפיצוי. התובע מצד מפנה בסכומים לפסקי דין בהם שיעור הפיצוי שנפסק בגין פרסום מכפיש נגד שוטר הוא בטווחים שבין 76,000 לבין 86,000 ₪ ובמקרים שאינם מתייחסים לשוטר בהם כונה התובע "גנב", נוכח, רמאי בטווחים שבין 31,500 ל-50,000 ₪ והוא מבקש להעביר בפיצוי שייפסק מסר של הכרה שיפוטית בצורך למנוע פגיעות מעין אלה. הנתבעת מצדה מפנה לפסיקה הנוגעת לפרסום במרחב הווירטואלי בו שיעור הפיצוי גם למי שכונה מטריד מיני, נוכל וכהנה אמירות היה נמוך וככל שלא נדחתה התביעה טווח הפיצוי נע בין 3,500 ₪ ל-9,500 ₪ ולצד זאת מצביעה על מצבה הכלכלי הקשה של התובעת ועותרת לתת משקל לסכום התביעה המופרז.

72. בחנתי את הפסיקה אליה הפנו הצדדים. לצדה קיימת פסיקה אחרת. כך למשל;

בעניין ע"א 3405-10-08 (מחוזי מרכז) **ברינה נ. אלברט** (פורסם בנבו, 19.1.2009) נדון ערעור על סכום הפיצוי שנפסק בגין תביעת לשון הרע (שהתקבלה בחלקה) בגין 2 פרסומים בעיתון ותלונה למח"ש על אלימות שוטר, לאחר שבמהלך סיור שגרתי ראה השוטר את הנתבע רוכב על טרקטורון ללא קסדה ובעקבות חלופי דברים בין הצדדים הופעל כוח. נפסק פיצוי בסך של 30,000 ₪.

בעניין ת"א 39948-07-13 **אברהם שביט שטריט נ' חיים חליוה** (פורסם בנבו, 16.11.2015) נפסק פיצוי בסך של 25,000 ₪ בגין פרסום במקומון המציג שוטר שרשם דו"ח תנועה כעברייני תנועה ומשבשב הליכי משפט. ערעור שהוגש על פסק הדין נדחה (ע"א (מחוזי-נצ') 17683-01-16 **חיים חליוה נ' אברהם שביט שטריט** (פורסם בנבו, 25.04.2016)).

בעניין ע"א 36021-10-16 **אסולין נ' אלחדד** (פורסם בנבו, 23.2.2017) נדונה תביעה שהגיש שוטר במשטרת ישראל נגד שניים שנסעו נגד כיוון התנועה וסירבו לתת פרטים מזהים. השניים עוכבו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

לחקירה, הובאו לתחנת המשטרה שם נטען שהחלו להתפרע ובשל התנהגותם נקטו השוטרים נגדם כוח סביר. ארועים אלה הביאו לשרשרת פרסומים ברשת החברתית פייסבוק, בהם נכתב כי שוטרים ממשטרת צפת מתנהלים בצורה ברוטלית. סמוך לאחר מכן פורסמו שמות שני השוטרים וצוין "יש להם כבר כמה וכמה תלונות על תקיפה". פרסום אחר תאר את השוטרים, תוך ציון שמו של תובע, כלא שווים, אפסים, חסרי חברים ונמושות, וצוין שיש להם כמה תלונות על תקיפת אזרחים והם נקראו עבריינים על מדים. פרסומים אלה גררו גל תגובות זועמות ומכפישות של הציבור. טענת המפרסמים להגנת אמת בפרסום ולקיומה של הגנת תום הלב על פי סעיף 15(4) לחוק, נדחתה. נקבע שמדובר בפרסום לשון הרע בכוונה לפגוע ונפסק פיצוי בסך של 14,000 ₪ למי שפרסם פרסום אחד, ופיצוי בסך של 24,000 ₪ למי שפרסם מספר פרסומים. ערעור שהוגש נדחה, ובית המשפט המחוזי לא התערב בשיעור הפיצוי שנפסק, תוך שהוא קובע את הדברים הבאים:

"השופטת קמא הנכבדה נדרשה לטענה זו, ומסקנתה וטעמיה מקובלים עליי כולם. בקליפת אגוז אומר, כי לא הבעת דיעה היתה כאן, כי אם השתלחות במשיב, תוך הטחת עלבונות המלווים בקביעתן של עובדות שלא הוכחו. בתוכן מצינו את הטענות כאילו המשיב נוהג בברוטליות, הוגשו נגדו תלונות לרוב בעבר (דבר שלא הוכח במשפט, חרף טענתם של המערערים בערעורם), היותו אדם נאלח ועוד כיוצא באלה עלבונות וקביעות עובדות, שבינן לבין הבעת דיעה אין ולא כלום. יתרה מכך, מתוך ציון שמם של השוטרים בפרסומים הללו, בהתרסה ובמפגיע, עולה בבירור רצונם של המערערים לבייש את השוטרים (Shaming), על מנת לפגוע בהם ובעבודתם כשוטרים, תוך קריאה של המערערים "לשתף", על מנת שימשיכו קוראי דברי השטנה ימשיכו לפרסם את הדברים, וההזמנה גם נענתה על ידי הקוראים. פסק הדין של בית משפט השלום איננו מהווה "סתיומת פיו" של מי שמבקש להביע דיעה לגיטימית, כפי שטוענים המערערים, כי אם סתיומת פיו של מי שבדבריו מבקש להכפיש, לבזות ולהשפיל את זולתו, על מנת לפגוע בו".

73. כאמור, אין לקבוע תעריף אחיד לפיצוי בגין לשון הרע, וכל מקרה לנסיבותיו. במקרה זה; נתתי דעתי לתוכן הפרסומים ונסיבותיהם, למבחנים שנקבעו בפסיקה לבחינת שיעור הפיצוי והחלתם בנסיבות המקרה ולאמות המידה הנוהגות בפסיקה במקרים אחרים. לאחר בחינת מכלול השיקולים, הנסיבות הרלוונטיות וטענות הצדדים ובראי אמות המידה הנוהגות בפסיקה, מצאתי להעמיד את גובה הפיצוי שייפסק לתובעת על סכום כולל של 35,000 ₪.

74. בכתב התביעה תובע התובע פיצוי בגין עגמת נפש לצד פיצוי הסטטוטורי בגין לשון הרע. כבר נקבע כי אין מקום למסלול נוסף של תביעה לפיצוי בגין עגמת נפש בעילה נזיקית ואין לפסוק "פיצוי כפול" בגין נזק בלתי ממוני גם לפי עוולת רשלנות וגם לפי חוק איסור לשון הרע (ראו; פסק הדין ב"עניין אילנה דיין"; ע"א 7426/14 פלוגית נ' דניאל (14.3.2016)). למעלה מזה, הפיצוי שפסקתי הוא ברף הנותן מענה לטענת עגמת נפש.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

הטענה לפגיעה בפרטיות ולהטרדה מינית

75. בכתב התביעה טוען התובע כי התנהגות הנתבעת עולה כדי הטרדה מינית, בהתאם לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח - 1988 ולפגיעה בפרטיות, בהתאם לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981. בסכומים טוען התובע כי אישומו בביצוע אונס ואזכור אשתו ובתו באחד הפרסומים עולה כדי הטרדה מינית. אינני מקבלת את הטענה. אין בטענה למלא אחר התנאים להטרדה מינית הקבועים בסעיף 3 לחוק למניעת הטרדה מינית. התובע אינו מפרט בכתב התביעה איזו התנהגות של הנתבעת עולה כדי הטרדה מינית, ואף אינו טוען לעילה זו בתצהירו. בחקירתו, כאשר התובע נשאל אם הוא רואה בהתנהגות הנתבעת הטרדה מינית, הוא השיב בשלילה ואף נשמע מופתע שנטען שהוא טען לכך. כדבריו: "לא. אבל לא ציינתי דבר כזה" (עמ' 27 שו' 7).

76. התובע אינו מפרט בכתב התביעה ובתצהיר עדותו גם מה בהתנהגות הנתבעת מהווה פגיעה בפרטיות. מעדות אשתו של התובע עולה כי עניינה של התביעה בגין פגיעה בפרטיות הוא בפרסום הנתבעת תמונה של התובע מדף הפייסבוק של אשתו ובכך שהנתבעת חשפה בפרסום פרטים אישיים של התובע - היותו נשוי עם תינוקת בת חודשיים (עמ' 10 שו' 29-28 ועמ' 11 שו' 4-1). אינני מקבלת את התביעה בגין רכיב זה. אשתו של התובע, הגב' שרעבי העידה כי תמונת התובע נלקחה מ"קיר" דף הפייסבוק שלה שאותה עת היה פתוח לציבור (עמ' 11 שו' 9-8) ואינני סבורה שבפרסום היות התובע נשוי ואב יש פגיעה בפרטיות במובנו של החוק להגנת הפרטיות.

77. מכל האמור התביעה בגין עילות אלה נדחת.

סוף דבר

78. התוצאה, אפוא, היא שהנתבעת תשלם לתובע סך של 35,000 ₪.

79. התביעה הוגשה על סך 300,000 ₪. בשים לב לכך שהפיצוי שנפסק נמוך בשיעור משמעותי מסכום התביעה ולדחיית התביעה לפגיעה בפרטיות ולהטרדה מינית, הנתבעת תשלם לתובעת את החלק היחסי של סכום האגרה ששולם (מחצית ראשונה ושנייה) כיחס סכום הפיצוי שנפסק לסכום התביעה וכן והוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך של 5,000 ₪.

80. הסכום הכולל ישולם תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"א תמוז תש"פ, 13 יולי 2020, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 9715-09-17 שרעבי נ' בן נאים

אפרת בוסני, שופטת

